

Arrest

nr. 161 176 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren resp. van Togolese en Beninse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 augustus 2015 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij is de moeder van tweede en derde verzoekende partijen die meerderjarig zijn.

Op 23 januari 2014 diende de eerste verzoekende partij namens zichzelf en derde verzoekende partij (alsdan minderjarig) een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenoot G.K, van Duitse nationaliteit. Tweede verzoekende partij diende dezelfde dag een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als stiefdochter van G.K.

De verzoekende partijen werden op 6 augustus 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Uit een woonstcontrole verricht op 8 juni 2015 bleek dat G.K. verhuisde naar Duitsland.

Op 18 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hoofdens eerste verzoekende partij de volgende beslissing, zijnde de eerste bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Togo

Geboortedatum: (...)1975

Geboorteplaats: Togoville

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 23/01/2014 in functie van haar echtgenoot G. K.. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat haar echtgenoot, ni. G.K. (RRN: (...)) sedert 03.07.2015 van ambtswege is afgevoerd en het land heeft verlaten. Vandaar dat overeenkomstig art. 42 quater, §1,2° een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene. Gezien er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen in dit gezin kan betrokkene onmogelijk de toepassing van de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 40 quater, §2 van de wet van 15.12.1980 genieten.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, tweede lid dient rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht. In deze dient opgemerkt te worden dat het hier een familielid van een burger van de Unie betreft. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz. toch voor zover zij vergezeld is van zijn EU-partner en zij aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. Betrokkene is bovendien nog niet zo lang in België gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat haar verankering in België nog niet van die aard is dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hoofdens tweede verzoekende partij de volgende beslissing, zijnde de tweede bestreden beslissing:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: C.

Voorna(a)m(en): S. G. N.

Nationaliteit: Benin

Geboortedatum: (...)1994
Geboorteplaats: Cotonou
Identificatienummer in het Rijksregister(...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 23/01/2014 in functie van haar stiefvader G. K.. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd, Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat haar stiefvader, ni. G. K. (RRN: (...)) sedert 03.07.2015 van ambtswege is afgevoerd en het land heeft verlaten. Vandaar dat overeenkomstig art 42 quater, §1,2° een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.”

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hoofdens derde verzoekende partij de volgende beslissing, zijnde de tweede bestreden beslissing:

“ In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: C. H.
Voorna(a)m(en): S. A.
Nationaliteit: Bénin
Geboortedatum : (...)1997
Geboorteplaats: Cotonou
Identificatienummer in het Rijksregister(...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 23/01/2014 in functie van zijn stiefvader G. K.. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zijn stiefvader, ni. G. K. (RRN: (...)) sedert 03.07.2015 van ambtswege is afgevoerd en het land heeft verlaten. Vandaar dat overeenkomstig art. 42 quater, §1,2° een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, tweede lid dient rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens e en einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht. In deze dient opgemerkt te worden dat het hier een familielid van een burger van de Unie betreft. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz. toch voor zover hij vergezeld is van zijn EU-stiefvader en hij aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. Betrokkene is bovendien nog niet zo lang in België gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België nog niet van die aard is dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980:legaal in België is verstreken”

Overeenkomstig art. 42quater, §1, tweede lid dient rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht In deze dient opgemerkt te worden dat het hier een familielid van een burger van de Unie betreft Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz. toch voor zover zij vergezeld is van haar EU-stiefvader en zij aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. Betrokkene is bovendien nog niet zo lang in België gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag

verondersteld worden dat haar verankering in België nog niet van die aard is dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1;2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In de synthesememorie voeren de verzoekende partijen betreffende hun eerste middel aan:

“Schending van artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Verwerende partij laat in haar nota met opmerkingen optekenen dat het eerste middel onontvankelijk is omdat het gericht is tegen de beslissingen tot weigering van verblijf die genomen zijn tegen haar meerderjarige kinderen. Aangezien beide kinderen weliswaar meerderjarig zijn maar voor hun studies volledig afhankelijk zijn van de financiële middelen van hun moeder, heeft de afwijzing van verzoeksters verblijfsaanvraag wel degelijk tot gevolg dat beide kinderen hun recht op onderwijs niet kunnen uitoefenen. Het middel is dan ook wel degelijk gericht tegen de bestreden beslissing betreffende Cherita AGBOLO ABLAVI.

Artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM zegt heel duidelijk dat niemand het recht op onderwijs mag worden ontnomen. Nergens wordt er melding gemaakt van het gegeven dat het om minderjarige kinderen moet gaan. En aangezien de bestreden beslissing een rechtstreekse invloed uitoefent op het recht op onderwijs van 2 personen, met name verzoeksters meerderjarige kinderen, kan de bestreden beslissing wel degelijk artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM schenden.

Beide kinderen volgen een specifieke opleiding aan een Belgische school. Het onderwijs dat zij hier volgen is in geen enkel opzicht te vergelijken met een soortgelijke opleiding in hun land van herkomst Benin. Om het recht op onderwijs te waarborgen zouden zij hun volledige opleiding in België moeten kunnen afmaken, en niet slechts dit schooljaar afmaken aangezien zij dan nog steeds zonder diploma zouden zijn en volledig opnieuw moeten beginnen met een opleiding in hun land van herkomst.

Artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden wordt wel degelijk geschonden. Het middel is bijgevolg ernstig. “

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer in hoofdorde te antwoorden dat haar eerste middel onontvankelijk is, daar het is gericht tegen de beslissingen genomen ten aanzien van haar meerderjarige kinderen. Zoals reeds opgemerkt onder ‘I. DE PROCEDURE’ is verzoekster niet bevoegd om op te treden voor haar kinderen, daar zij meerderjarig zijn, er niet is aangetoond dat zij handelingsonbekwaam zouden zijn en zij het voorwerp uitmaken van afzonderlijke beslissingen die kunnen worden aangevochten middels een afzonderlijke procedure. Verzoeksters dochter maakte overigens gebruik van de mogelijkheid een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad tegen de beslissing die een einde stelt aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (rolnummer 179.235).

In ondergeschikte orde laat verwerende partij gelden dat, daargelaten de vraag of uit artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM een zeker non-refoulement verbod kan worden afgeleid, het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). (RvV 20 juni 2014, nr. 125.845)

Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) (RvV 20 juni 2014, nr. 125.845)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeksters kinderen meerderjarige en derhalve niet meer schoolplichtig zijn. Verzoekster betoogt bovendien niet dat er in het land van herkomst of verblijf geen onderwijs kan worden verkregen, evenmin betoogt zij dat haar kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet in het land van herkomst of verblijf te vinden is. Voorts houdt verzoekster ook niet voor dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden

hinderpalen bestaan die de voorzetting van de opleiding van haar meerderjarige kinderen in het land van herkomst of verblijf onmogelijk maken en evenmin beweert verzoekster dat haar kinderen, na onderwijs in België te hebben gevolgd, door hun opleiding elders verder te zetten onomkeerbare nadelige gevolgen zouden lijden. (RvV 20 juni 2014, nr. 125.845) Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst of verblijf van dien aard zijn dat haar kinderen onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Belgische schoolsysteem. Voor zover verzoeksters kinderen huidig schooljaar zouden wensen af te maken, kunnen zij overigens verlenging vragen van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dienaangaande kan verwezen worden naar het arrest van de Raad met nummer 125.845 van 20.06.2014:

“Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) De Raad stelt vast dat verzoekers niet betogen dat er in hun land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen, evenmin betogen verzoekers dat hun minderjarige dochter gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden. Voorts houden verzoekers ook niet voor dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van de opleiding van hun dochter in hun land van herkomst onmogelijk maken en evenmin beweren verzoekers dat hun dochter, na onderwijs in België te hebben gevolgd, door haar opleiding in Kosovo verder te zetten onomkeerbare nadelige gevolgen zou lijden. Verzoekers betogen wel dat het onderwijs in Kosovo ondermaats is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend indien het Onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Een schending van artikel 24 van de Grondwet of van artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM wordt niet aangetoond.”

Verzoekster toont geen schending aan van het door haar aangevoerde verdragsartikel. Haar beschouwingen falen in rechte en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissingen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

2.1.3. Uit het middel blijkt dat de grieven erin vervat enkel tweede en derde verzoekende partijen betreffen nu deze meerderjarig zijn en de moeder, eerste verzoekende partij niet langer voor hen kan optreden.

Daargelaten de vraag of uit artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM een zeker non-refoulement verbod kan worden afgeleid, benadrukt de Raad dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet aantonen dat er in hun land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen, evenmin tonen verzoekende partijen aan dat zij gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet in het land van herkomst te vinden is. Voorts tonen verzoekende partijen ook niet aan dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van de opleiding in hun land van herkomst onmogelijk maken. De verzoekende partijen leggen enkel een attest voor over de door hen gevolgde schoolopleiding en zetten in hun middel niet uiteen waarom een verderzetting van het secundair onderwijs in het herkomstland niet zou mogelijk zijn. Zij beperken hun betoog tot louter theoretische beschouwingen.

Bovendien wordt er opgemerkt dat het recht op onderwijs er evenwel niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Een schending van artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.1. Het tweede middel in de synthesememorie wordt als volgt verwoord:

“Schending van artikel 23, 1° van de Belgische Grondwet en schending van artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest.

Verwerende partij vermeldt in haar nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing verzoeksters recht op arbeid niet ontnemt omdat zij in haar land van herkomst eveneens arbeid zou kunnen verrichten. Het is echter zo dat zij over een bestaand arbeidscontract van onbepaalde duur beschikt bij de Belgische firma (...)N.V. Het was verzoeksters vrije keuze om in België dergelijk arbeidscontract te ondertekenen. De bestreden beslissing schendt dus wel degelijk artikel 23 van de Belgische Grondwet en artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest omdat verzoekster op deze manier niet meer over een vrije keuze aan beroepsarbeid kan beschikken.

*De bestreden beslissing schendt artikel 23 van de Belgische Grondwet, maar eveneens artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest.
Het middel is bijgevolg ernstig.”*

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de economische en sociale rechten vervat in artikel 23 van de Grondwet geen directe werking hebben en derhalve niet voor de rechter kunnen worden afgedwongen louter op grond van hun inschrijving in de Grondwet (RvS 3 juli 1995, nr. 54.196, RvV 14 maart 2014, nr. 120.659) Hetzelfde geldt voor artikel 1 van het Europees sociaal Handvest (Rvs 10 december 1996, nr. 63.473).

*De bestreden beslissing ontnemt haar overigens geen recht op arbeid. Verzoekster toont immers niet aan als zou zij enkel in België en niet in haar land van verblijf of herkomst arbeid kunnen verrichten.
Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”*

2.2.3. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, dient aan artikel 23 van de Grondwet directe werking te worden ontzegd (RvS 14 april 2000, nr. 89 190).

Daargelaten de vraag of er directe werking aan artikel 1 van het Sociaal Europees Handvest moet worden ontzegd bij gebreke aan voldoende duidelijke en nauwkeurige omschrijving van het gezegde in het door de verzoekende partijen geciteerde artikel kan in elk geval uit dit artikel geen verblijfsrecht worden afgeleid. De eerste verzoekende partij heeft haar verblijfsrecht verkregen in functie van haar echtgenoot. Dit werd beëindigd omdat haar echtgenoot vertrok uit het Rijk. De eerste bestreden beslissing strekt er niet toe aan de eerste verzoekende partij het recht op werk te ontzeggen en heeft niet tot gevolg dat de eerste verzoekende partij haar recht op arbeid elders niet zou kunnen uitoefenen. Het recht op vrije keuze van werk houdt niet in dat een overheid er toe gehouden is illegaal verblijf te gedogen of dat zij er toe gehouden zou zijn een verblijfsrecht toe te kennen, hetzij niet te beëindigen terwijl alle voorwaarden tot beëindiging van een verblijfsrecht is vervuld.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel in de synthesesamenvatting stellen verzoekende partijen:

“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het evenredigheidsbeginsel.

Verwerende partij vermeldt in haar nota met opmerkingen dat verzoeksters gezin door de bestreden beslissing niet uiteen wordt gehaald omdat haar kinderen eveneens een bevel kregen om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt melding gemaakt van het gegeven dat verzoekster nog niet zo lang in België woont, waardoor haar verankering in dit land nog niet van die orde is dat er bij een verwijdering van het grondgebied over een schending van artikel 8 EVRM kan gesproken worden.

Het is wel degelijk zo dat er geen enkele garantie bestaat dat verzoekster bij een verwijdering van het Belgische grondgebied zou kunnen samenleven met haar kinderen. Het is niet omdat zowel verzoekster als haar kinderen het bevel kregen om het grondgebied te verlaten, dat zij in een ander land dan België zonder problemen haar gezinsleven zou kunnen beleven. Zo is verzoekster in het bezit van een Spaanse verblijfsvergunning, maar kan dit niet over haar kinderen gezegd worden. Zij waren immers nog minderjarig toen aan verzoekster deze verblijfsvergunning werd afgeleverd. Verzoekster zou dan in Spanje of Togo terecht kunnen, terwijl haar kinderen enkel de nationaliteit van Benin hebben.

De verwerende partij houdt ook compleet geen rekening met de integratie van verzoekster en haar gezin. Wanneer iemand een integratiecursus volgt en haar beide kinderen inschrijft bij een Belgische school, mag er toch van worden uitgegaan dat zij de bedoeling heeft om zich te verankeren in de Belgische samenleving.

De verwerende partij maakt ook compleet geen melding van de schending van het evenredigheidsbeginsel. Het algemeen belang van de bestreden beslissing weegt namelijk niet op tegen de mensenrechten van een vreemdeling die hier werkt en wiens kinderen hier naar school gaan. De bestreden beslissing heeft immers tot doel om de Belgische sociale zekerheid te beschermen tegen overbelasting van het systeem. Aangezien verzoekster zelf bijdraagt aan de sociale zekerheid door te werken, kunnen we onmogelijk zeggen dat het doel van de bestreden beslissing evenredig is met de gevolgen die verzoekster hierdoor zal moeten ondergaan.

Het middel is bijgevolg ernstig.”

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoekster verwijt verwerende partij dat haar privéleven volledig overhoop wordt gehaald. Zij zou naar Togo teruggestuurd worden, een land waar zij 10 jaar niet meer geweest is en waar zij geen sociale banden meer heeft.

Bovendien zou zij niet kunnen terugkeren naar hetzelfde land als haar kinderen, aangezien zij een verschillende nationaliteit hebben.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeksters kritiek bij haar derde middel geheel gericht lijkt te zijn tegen het bevelscomponent van de bestreden beslissing.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat heel het gezin van verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bestreden bevel verplicht verzoekster slechts het grondgebied van het Rijk binnen de 30 dagen te verlaten, zodat zij geenszins kan voorhouden als zou zij naar Togo worden teruggestuurd, noch als zou de bestreden beslissing tot gevolg hebben dat zij van haar gezinsleden gescheiden zal worden. Terwijl bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeksters kinderen meerderjarig zijn en uit het afschrift van het rijksregister blijkt dat zij voorafgaandelijk aan hun komst naar België samen met verzoekster in Spanje woonden, alwaar zij over een verblijfsrecht beschikt.

Verzoekster kan zich bovendien niet ernstig beroepen op haar privéleven in België. Zij wijst op haar private belangen die zij ten gevolge van haar integratie in België zou hebben uitgebouwd, hoewel in de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen ter bescherming van gewone sociale relaties (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Verzoekster toont in ieder geval niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. (RvV 12 juli 2013, nr. 106.688) Zij beperkt zich immers te poneren dat “al verzoeksters menselijke en sociale contacten (...) zich af(spelen) in België”, doch legt geen enkel bewijs voor waaruit zou kunnen blijken dat haar voorgehouden privéleven op het Belgisch grondgebied beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gesteld dat verzoekster nog niet zo lang in België gevestigd is, waardoor redelijkerwijze mag worden verondersteld dat haar verankering in België nog niet van die aard is dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. Zij is overigens in het bezit van een Spaanse verblijfsvergunning en heeft aldaar jaren gewoond alvorens naar België te komen.

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.v. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM

sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. (...)Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar verzoeker verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging, gezien artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft (...)” (R.v.V. nr. 75 742 van 24 februari 2012)

Verzoekster toont niet dat er in haar hoofde sprake is van een privéleven beschermingswaardig onder artikel 8 EVRM en al evenmin als zou er een ongeoorloofde inmenging hebben plaatsgevonden in haar voorgehouden privéleven. Het middel si ongegrond.”

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijzen verzoekende partijen naar de onderlinge familiebanden (moeder en twee volwassen kinderen) om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Gelet op de elementen uit het administratief dossier (kinderen studeren) en het feit dat de eerste verzoekende partij met haar kinderen samenwoont is er in casu sprake van een gezinsleven.

Evenwel, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, treffen de drie bestreden beslissing het ganse gezin. Het gezinsleven wordt dan ook niet verbroken door de uitvoering van de drie bestreden

beslissingen. Waar de eerste verzoekende partij stelt dat zij in het bezit is van een Spaanse verblijfsvergunning en haar kinderen, tweede en derde verzoekende partij niet, toont de eerste verzoekende partij geenszins de noodzaak aan om in Spanje te gaan verblijven. Zij toont evenmin aan dat zij haar kinderen niet kan volgen in hun herkomstland. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Ver-enigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er voldoende concrete hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders.

De verzoekende partijen verwijten de bestreden beslissingen geen melding te maken van de schending van het evenredigheidsbeginsel en het algemeen belang niet af te wegen tegenover de mensenrechten van de vreemdeling. Doordat eerste verzoekende partij tewerkgesteld is en bijdraagt aan de sociale zekerheid menen de verzoekende partijen dat het doel van de bestreden beslissingen niet evenredig is met de gevolgen die de verzoekende partijen zal moeten ondergaan.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij de uitvaardiging van de bestreden beslissingen een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partijen in het kader van de eerbied voor hun gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

De verzoekende partijen hebben een verblijfsrecht verkregen op basis van hun relatie met G.K. als echtgenoot, respectievelijk stiefvader. Dit toegekend verblijfsrecht is zeer recent, met name van augustus 2014. Artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in principe een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. In casu werd het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij en als vervolg deze van de tweede en derde verzoekende partij, beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Uit artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het verblijfsrecht kan beëindigen indien de relatie van de eerste verzoekende partij met G.K. is beëindigd. Het einde van deze relatie wordt niet betwist. Bijgevolg was de verwerende partij gerechtigd het verblijfsrecht van de verzoekende partijen te beëindigen. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). In casu tonen de verzoekende partijen

dergelijke onmogelijkheid niet aan. Zij stellen enkel dat de eerste verzoekende partij elders kan verblijven dan haar meerderjarige kinderen en wijzen op hun integratie met de bedoeling hen te verankeren in de Belgische samenleving. De verzoekende partijen brengen geen andere elementen aan en werken hun verklaringen evenmin uit. De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partijen nalaten in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in hun familiaal leven zou uitmaken en dat hun private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Aangenomen kan worden dat de verzoekende partijen weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd, ingeburgerd zijn, en werk hebben. Deze elementen op zich geven de verzoekende partijen niet het recht op legaal verblijf. Met betrekking tot hun privéleven voeren de verzoekende partijen geen andere elementen aan.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissingen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een afweging heeft gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM door erop te wijzen dat hun vestiging in België "niet zo lang" is zodat kan aangenomen worden dat deze niet van aard is een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg te staan. Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.4.1. In de synthesememorie betogen de verzoekende partijen in het vierde middel wat volgt:

"Schending van artikel 42quater van de wet van 5 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

De verwerende partij merkt op dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet niet geschonden kan zijn omdat verzoeksters bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd op artikel 42quater §1, 2° van de Vreemdelingenwet, terwijl de uitzonderingsmaatregel van artikel 42quater §4, 4° enkel van toepassing zou zijn indien de bestreden beslissing zich zou baseren op artikel 42quater §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater §1, 2° betreft een beëindiging van het verblijfsrecht omwille van de verwijdering uit het rijk van de burger van de Unie die vervoegd werd, terwijl artikel 42quater 61, 4° een beëindiging van het verblijfsrecht betreft omdat het huwelijk met de Unieburger beëindigd werd of er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De reden van het vertrek uit het Rijk van de heer Gavi Komi is echter het einde van het huwelijk en het einde van de samenwoning met verzoekster. En laat het huwelijk nu net tot een einde zijn gekomen omwille van de bijzonder schrijnende situatie waarbij verzoekster regelmatig fysiek en mentaal werd mishandeld door haar echtgenoot.

Enkel Gavi Komi treft schuld bij de fysieke scheiding aangezien hij haar meermaals psychologisch en fysiek terroriseerde. En aangezien dit de reden is voor het vertrek van haar echtgenoot, valt verzoekster dus toch onder de uitzonderingsmaatregel van artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet en verliest zij haar verblijfsrecht niet omwille van intrafamiliaal geweld.

Artikel 42quater §4 werd geschonden door de bestreden beslissing.

Het middel is bijgevolg ernstig."

2.4.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 42quater, §1, 2°, waarop de bestreden beslissing gesteund is en §4 van datzelfde artikel de vreemdelingenwet als volgt luiden:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :(...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing : 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de

echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest; 2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is; 3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is; 4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De uitzonderingsgronden opgenomen in artikel 42quater, §4 zijn in casu niet van toepassing, omdat een einde werd gesteld aan verzoeksters verblijf op grond van artikel 42quater, §1, 2° van de vreemdelingenwet en niet op basis van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Zodoende kan verzoekster zich niet dienstig op de uitzonderingsbepalingen beroepen daar die verwijzen naar artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoeksters betoog faalt in rechte.

Het vierde middel is ongegrond.”

2.4.3. Artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

En § 4, 4°:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°,

dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij vertrokken is uit het Rijk. Dit wordt evenmin weerlegd door de verzoekende partijen. Bijgevolg kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij en in navolging van de tweede en derde verzoekende partij beëindigen in toepassing van artikel 42quater, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De echtgenoot is immers sinds 3 juli 2015 van ambtswege afgevoerd met verblijfplaats in Duitsland. Voorts blijkt uit de duidelijke bewoordingen van de aanvangszin van artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze een uitzonderingsbepaling is en enkel in haar toepassing voorziet ingeval van beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is. Ten overvloede tonen de verzoekende partijen niet aan dat het huwelijk van eerste verzoekende partij ten minste drie jaren heeft geduurd, vereiste vermeld in artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet zodat zij evenmin aantonen onder de toepassing van dit artikel te vallen. Volgens het administratief dossier huwde eerste verzoekende partij op 10 januari 2014 in Spanje met haar echtgenoot in functie van wie zij haar verblijfsrecht bekwam.

De door verzoekers neergelegde stukken doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Het middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN